

İŞÇİYE ÇAĞRI

TİP KOCAELİ İL ÖRGÜTÜ YAYIN ORGANIDIR

MART 2025

KÜNYE

İmtiyaz Sahibi: **Türkiye İşçi Partisi Kocaeli İl Örgütü**

Sorumlu: **Onur Arslan**

Tasarım: **Melis Karabulut**

Redaksiyon: **Umutcan Tarcan**

Baskı: **Cüneyt Şendur**

Adres: **İstiklal Cad. (Yürüyüş Yolu) Kapanönü Çarşısı**

Cebir İşhanı No: 20 Kat: 6 Daire: 73 İzmit/Kocaeli

Telefon: **0542 110 59 41**

BU SAYININ “ÇAĞRI”SI: İNSANCA YAŞAM İÇİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYE!

Değerli Kocaelili Emekçiler,

TİP Kocaeli İl Örgütü olarak, partimizin tarihsel mirasından ilham alarak hazırladığımız emek bülteni İşçiye Çağrı'nın yeni sayısını sizlerle buluşturmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Bildiğiniz gibi AKP-MHP iktidarı, emekçileri sefaletle sürüklemeye devam ediyor. Önce, tarihin en gerici ve halk düşmanı bütçelerinden birini TBMM'den geçirdiler. Daha sonra ise 22 bin 104 TL'lik asgari ücreti ve 14 bin 169 TL'lik emekli aylığını “Hayırlı olsun.” diyerek duyurdular.

Bugün Tayyip Erdoğan, Saray'da bir asgari ücreti saniyeler içinde harcıyor. Biz kiramızı ödeyemezken ve evimize eklemek getiremezken patronlar kârlarına kâr katmaya ve Saray'ın tüm imtiyazlarından faydalanmaya devam ediyor.

İktidar, kurduğu bu sefalet düzenini hukuksuzluklar yoluyla ayakta tutmaya çalışıyor. Basın emekçileri, sendikacılar, yerel yöneticiler ve hak savunucuları, sözde soruşturmalar ile tutuklanıyor. Seçilmiş belediye başkanlarına şafak operasyonları düzenleniyor, halk iradesi kayyumlar yoluyla gasp ediliyor. Emekçilerin başlattığı grev ve direnişler, patronların ısmarladığı kararlar yoluyla fiilen yasaklanıyor.

Ancak Türkiye işçi sınıfı, baskılara karşı direniyor. Kentimizde de ülkenin dört bir yanında da yasak ve dayatmalara karşı direnişler sürüyor.

Gebze'de Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu GE Grid Solutions ve Hitachi'deki grevler, Tayyip Erdoğan'ın yayımladığı bir gece yarısı kararnamesiyle yasaklandı. Yasağı tanımayan işçiler, fiili direnişlerini sürdürerek kazandılar. Yine, Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Green Transfo ve Chinatool'daki grevler, önemli kazanımlar ve mevcut toplu iş sözleşmelerindeki hakların korunması ile sonuçlandı. Petrol-İş'in örgütlü olduğu Betek Boya'daki uzun direniş sonucunda sendikal haklar temin edildi ve toplu sözleşme masası kuruldu. Sizler bu satırları okurken, metal işçilerinin Kaynak Tekniği Grevi de tüm kararlılığıyla devam ediyor.

Tüm bunlar ve çok daha fazlası, bize şunu açıkça gösteriyor: Baskılar ne kadar artarsa artsın, hukuksuzluklar ne kadar derinleşirse derinleşsin, iktidar bize ne kadar saldırırsa saldırısın, örgütlenmek ve bir arada olmak bu saldırıları boşa düşürüyor. Dertlerimizi, kaygılarımızı ve umudumuzu ortaklaştırdığımız her an, bu karanlık düzeni aydınlığa çıkarmanın imkânına kavuşuyoruz.

Bu yüzden, İşçiye Çağrı'nın bu sayısındaki çağrımız bellidir: İnsanca yaşam için örgütlenelim, omuz omuza verelim! Saray'ın dayattığı karanlığı aydınlığa çevirmenin yollarını hep birlikte konuşalım!

Söz veriyoruz: TİP, bu çağrıdan üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmek için yanınızda olacak. Sınıf dayanışmasını kentnin dört bir yanında örgütlemek için mücadelesine devam edecek.

Sizleri sevgi ve saygıyla selamlıyor, keyifli okumalar diliyorum.

Umutcan Tarcan
TİP Kocaeli İl Başkanı

KADININ VARDİYASI KAÇTA BİTER?

Önce bir çikolata fabrikası hayal edin: Aynı vardiyada, makinede veya aynı vasıfla çalışan 40 kadın...

Daha rahat geçinmek için, çocuğu iyi bir eğitim alsın diye, belki evine maddi katkı sunmak, belki de evinin tek gelirini kazanmak için her gün ellerini işe bulayan, ay başında yatan maaşını kim bilir ailesinin hangi derdine, evinin hangi giderine veya hangi birikimine adanmış olan...

Tüm vardiyasını ayakta geçiren, elleri hiç durmayan, palet dizen, koli taşıyan, paket yapan, kapak takan kadınlar... Oysa vardiya bittiğinde bitmeyecek o kadının vardiyası. Evine gidecek, yemek yapacak, sofrayı kurup kaldıracak, evin rutin işlerini sırtlanacak daha.

Bu resmin detaylarına baktığınızda ise üretim artsın diye bir taburenin çok görüldüğü, pek çoğuna iş kıyafeti, hatta güvenlik ekipmanı bile verilmeyen, terlik ile çalışmak zorunda kalan, elleri kâğıt kesiği ve koli çizgisi yarası dolu işçi kadınlar... Asgari ücret veya biraz fazlasına, hiçbir yan hak olmadan saatlerce ter döken, vardiyada, serviste, çarşıda, pazarda, yolda işine giderken lafla, sözle, hiç yoksa gözle tacize uğrayan işçi kadınlar...

Halbuki zor değil bu sistemi işçiler için daha konforlu hâle getirmek, sorgulamak, talep etmek ve biraz da mantık yürütmek. Sadece bir kuru maaşa uykusundan ve istirahatinden fedakarlık yapan kadınlar: Daha iyi, güvenli ve konforlu bir çalışma ortamını hak ediyorsunuz!

Çünkü kadının vardiyası bitmez. Tek tek değil, hep beraber istemeliyiz. İçimizden değil, başıra çağıra söylemeliyiz sözümüzü. Gücümüzü emeğimizden alarak, el ele, bir duvar gibi durmalıyız vardiya arkadaşlarımızla.

Ve unutmamalıyız: Hak verilmez, alınır!

Melis Özkeskin

Gıda İşçisi

TİP İzmit İlçe Yönetim Kurulu Üyesi

ENERJİ İŞÇİSİNİN DURUMU: “HER ŞEY BİZİM ELİMİZDE”

Merhaba Enerji İş Kolunda Çalışan İşçi Kardeşlerim, Ağabeylerim,

Tam 21 dağıtım bölgesinde bulunan enerji işçilerinin ne kadar riskli ve ağır şartlarda çalıştığını sadece biz biliyoruz. Türkiye’de enerji çalışanlarının işlerinin zorluk düzeyi, bölge farketmeksizin benzer. Hepimiz aynı şekilde, ağır ve riskli şartlarda çalışıyoruz. Ancak nedense, yapılan işin aynı olmasına karşın ücretler bölgelerin ekonomik yapısına göre farklılaşıyor.

Bugün temel sorunlardan biri, devletin enerji işlerini taşeron firmalarına ve onların ağababalarına ihale ederek bizim kötü koşullarda çalışmamıza sebep olmasıdır. Enerji işçileri olarak bizim kötü koşullar altında ve sefalet ücretleri karşılığında çalışmamızın ana sebebi, sektörü ağababalarına peşkeş çeken kişi ve kurumlardır.

Hani bir laf vardır ya, “*Elektrik olmazsa hayat durur.*” diye... Yalnızca 1 saat elektrik kesintisi olsa telefonlarımız susmaz. “Haydi!”, “Niye bitmedi?”, “Nasıl bitmez?” sözleriyle yapılan mobbinge katlanmak zorunda kalırız.

Ancak sıra maaşa gelince, sefalet ücretleri karşılığında çalışmaya devam ederiz.

Ne yazık ki bu süreçte sessiz sendikamızı ancak bordromda, bir yevmiyelik dayanışma aidatı kesilirken görüyorum. İcraat yok!

Örneğin, bundan yaklaşık 6 ay önce, SEDAŞ’ta 100’den fazla işçi işten çıkarıldı. Şirket, sayaç okuma işini bir müteahhide verme kararı almış, bundan ötürü de en az 100 işçi kardeşimizi işten çıkarmış. Kardeşlerimiz, yıllarını verdikleri işten bir günde kapı dışarı edilmişler. Bu sürete sendika, telefonlara cevap vermemekle yetindi. Çareyi sessiz kalmakta buldu.

Kardeşlerim, Ağabeylerim,

Biz birbirimize yeteriz. Birbirimize güvenelim.

Aramızdan birinin başına bir şey gelse biz üzülüyoruz, dayanışmayı biz gösteriyoruz. Yanımızda ne sendika ne de patron oluyor. Zaten patronun istediği de bu: Bizim birliğimizi bozmak, bizi yalnız bırakmak. Bunu başardığı sürece keyfi yerinde olacak.

Her şey bizim elimizde. Sadece tek bölge olarak değil, 21 dağıtım bölgesinin tamamında sesimizi çıkarmanın zamanıdır.

Nejdet Koçak

Enerji İşçisi

TİP Körfez İlçe Yönetim Kurulu Üyesi

LİMAN İŞÇİLİĞİ: EN GÜÇLÜ ARAÇ ÖRGÜTLENMEK

Liman işçiliği, Türkiye'nin en yoğun iş gücü gerektiren sektörlerinden birisidir. İşin doğasında bulunan ağır fiziksel yük ve zorlu çalışma koşulları, liman işçilerinin hayatlarını her gün tehlikeye atmaktadır. Ancak bu koşullar sadece işin fiziksel zorluğundan ibaret değildir. Limanlarda çalışan işçilerin karşılaştığı birçok sorun, çalışma saatlerinden, iş güvenliği ihlallerine kadar geniş bir yelpazeye yayılmaktadır.

Liman işçilerinin en büyük sorunlarından biri, ağır çalışma şartlarıdır. Özellikle ağır yük taşıma, yoğun çalışma saatleri ve sürekli bir rekabet ortamı, işçilerin fiziksel sağlıklarını tehdit etmektedir. Çoğu zaman haftalarca aynı tempoda çalışan işçiler, dinlenme sürelerinden dahi mahrum kalabilmektedirler. Bu durum, sadece fiziksel sağlık değil, psikolojik sağlık üzerinde de kalıcı etkiler bırakmaktadır. Çalışma saatlerinin uzunluğu ve dinlenme hakkının ihlali, işçilerin hem bedenen hem de ruhsal olarak tükenmesine yol açmaktadır.

Bununla birlikte, limanlarda yaşanan iş güvenliği sorunları da ciddi bir başka tehdit oluşturuyor. Limanlar, ağır makineler, vinçler ve konteynerlerle doludur. Ancak iş güvenliği önlemlerinin eksikliği veya yetersizliği, iş kazalarının artmasına sebep olmaktadır. Bu kazalar, yalnızca işçilerin hayatlarını riske atmakla kalmaz, aynı zamanda işçi ailelerinin de büyük bir travma yaşamasına neden olur. Güvenlik ekipmanlarının eksikliği, eğitimsizlik ve denetimlerin zayıf olması, işçi sağlığı ve güvenliği konusunda ciddi bir boşluk yaratmaktadır. Liman işçiliği, yalnızca fiziksel olarak değil, aynı zamanda psikolojik olarak da zorlayıcı bir meslek dalıdır. Sürekli stres, aşırı yorgunluk ve güvencesizlik, işçilerin ruhsal sağlığını olumsuz etkileyebilmektedir. Uzun saatler süren vardiyalar aile içi ilişkilerde zorluklara yol açarken, işçinin kişisel yaşamını da olumsuz yönde etkilemektedir. İşçilerin yeterince dinlenmeden, düzenli tatil yapmadan çalışmaları, tükenmişlik sendromuna yol açmaktadır. Bununla birlikte, psikolojik sağlığın korunması için işyerlerinde psikolojik destek ve profesyonel rehberlik hizmetlerinin sağlanması gereklidir. Fakat işçiler talep etmelerine rağmen bu talepler işverenler tarafından önemsenmemekte, hatta ciddiye bile alınmayan bir talep olarak buharlaştırılıp ortadan kaldırılmaktadır.

Limanlarda, güvenlik ihlalleri ve iş kazaları sıkça yaşanmaktadır. Bu kazalar, genellikle önlenabilir olaylardır. Yetersiz eğitim, hatalı ekipman kullanımı, güvenlik prosedürlerinin göz ardı edilmesi ve yeterli denetim yapılmaması, bu kazaların başlıca nedenlerindedir. Özellikle ağır yüklerin taşınması, yüksek vinçlerin kullanımı ve yoğun iş temposu, ciddi kazaların yaşanma riskini artırmaktadır. Kazaların önüne geçmek için öncelikle güvenlik standartlarının belirlenmesi ve bu standartlara sıkı bir şekilde uyulması gerekmektedir.

Limanlarda çalışan işçiler için güvenlik eğitimi, kazaların önlenmesinde kritik bir rol oynamakta. İşçilere, doğru ekipman kullanımı, acil durum müdahale teknikleri ve güvenlik prosedürleri hakkında düzenli olarak eğitim verilmelidir. Ayrıca, güvenlik denetimlerinin sıkılaştırılması ve güvenlik ekipmanlarının her zaman tam donanımlı olması sağlanmalıdır. Ama maalesef öncelik, insan sağlığı ve güvenliği değil, patronun cebine girecek olan paradır.

Bir diğer önemli sorun, liman işçilerinin sendikal haklarına yönelik ihlallerdir. Birçok liman işçisi, daha iyi çalışma koşulları, daha yüksek ücretler ve daha güvenli bir iş ortamı için örgütlenmeye çalışsa da, bu süreçte çeşitli engellerle karşılaşmaktadır. İşçilerin sendikalara katılımı, hem yasal haklarını savunabilmek hem de çalışma koşullarını iyileştirebilmek için kritik bir öneme sahiptir. Ancak bazı limanlarda sendikalı işçilerin sayısı düşük olduğu için, işçilerin hakları yeterince savunulamamakta ve bu da sorunların daha da büyümesine neden olmaktadır.

Sendikal hareketlerin, işçilerin karşılaştığı zorlukları toplu olarak dile getirmesi ve çözüm önerileri sunması büyük bir öneme sahiptir. Sendikalı işçiler, yalnızca bireysel değil, kolektif olarak da haklarını savunma imkânı bulurlar. İşçi sınıfının dayanışması ve güçlü bir örgütlenme, işçilerin daha iyi bir yaşam standardına ulaşmalarını sağlayacaktır.

Tüm bu zorluklarla başa çıkmanın ve liman işçilerinin haklarını savunmanın en etkili yolu, güçlü bir örgütlenme sürecinden geçmektedir. Örgütlü olmak, işçilerin yalnızca bireysel değil, toplu olarak haklarını savunmalarını sağlar. İşçi sınıfı, ancak birleşerek, dayanışma içinde hareket ederek daha iyi çalışma koşulları ve haklar elde edebilir. Birlikten kuvvet doğar. Çünkü işçi sınıfı tek bir güç olursa karşısındaki engelleri aşabilir ve kazanımlar elde edebilir.

Sonuç olarak, örgütlü olmanın önemi her geçen gün daha da artmaktadır. İşçilerin haklarını savunabilmesi ve daha iyi koşullarda çalışabilmesi için örgütlenme, en güçlü araçlardan birisidir. Hep birlikte daha adil, daha eşit ve güvenli bir çalışma hayatına ulaşmak için, dayanışma içinde örgütlenmeli ve güçlü bir şekilde mücadele etmeliyiz.

Özgür, onurlu ve hak ettiğimiz bir yaşam için omuz omuza vermek dileğiyle...

Sinan Teksoy
Liman İşçisi
TİP Körfez İlçe Başkanı

DİRENEREK KAZANAN GE GRID SOLUTIONS İŞÇİLERİYLE MÜLAKAT: “BİRLİKTE HAREKET ETMENİN KAZANIMLARINI ALDIK”

Birleşik Metal-İş'te örgütlü GE Grid Solutions işçileri, MESS'in düşük ücret dayatmasına karşı, 13 Aralık 2024 tarihinde greve çıktılar. Kitlesel katılım ve büyük bir coşkuyla başlayan grev hemen ertesi gece, Recep Tayyip Erdoğan'ın 14 Aralık 2024 tarihinde Resmî Gazete'de yayımlanan bir kararı ile yasaklandı.

Erdoğan'ın patronların talebiyle getirdiği hukuksuz yasağa rağmen işçiler fiili direnişlerini sürdürdüler. Direniş, 33. gününde MESS'e, Saray'a ve patrona karşı elde edilen büyük bir zaferle sonuçlandı. İmzalanan toplu sözleşme ile önceki dönemlerde elde edilen haklar korundu ve yeni kazanımlar elde edildi.

Gebze İlçe Örgütümüz, direniş boyunca işçiler ile dayanışma içindeydi. Genel Başkanımız Erkan Baş da 27 Aralık 2024 tarihinde grev alanını ziyaret ederek direnen işçiler ile bir araya geldi. İl Örgütümüz, zaferi tarihe not düşmek ve işçilerin grev deneyimini ortaya koymak adına, İşçiye Çağrı'nın bu sayısında, GE Grid Solutions Grevi'nde yer alan kadın işçiler ile direniş, kadın emeği ve örgütlü mücadele üzerine bir mülakat yaptı.

İşçiye Çağrı'ya hoş geldiniz. Metal işçilerinin MESS'in düşük ücret dayatmasına ve grev yasaklarına karşı direnişi, tüm işçi sınıfına umut oldu. Birleşik Metal-İş'te örgütlü bir GE Grid Solutions işçisi olarak, grev sürecini ve elde edilen kazanımları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Grev süreci bizim için beklenenden daha uzun sürdü. Fakat bir kez daha birlikten nasıl kuvvet doğduğunu gösterdi. Görüşleri ne olursa olsun, orada herkesle birlikte hareket etmek ayrı güzeldi. Bir anda kocaman bir aile olundu. Belki de o güne kadar hiç karşılaşmadığımız kişiler, görüp de isimlerini bilmediklerimiz, hepsiyle oturup sohbet etmek ayrı ayrı keyifliydi. Grev sürecini ailelerimizle ve çocuklarımızla hep beraber geçirdik. Sendikamızın [Birleşik Metal-İş] her an, gece gündüz yanımızda olması ve sorularımıza yanıt vermesi bizleri daha da kararlı kıldı.

Olumlu yanlarının yanında, olumsuz yanları nelerdi peki? Yıllarımızı ve emeğimizi verdiğimiz yerin bize bir yabancı muamelesi yapmasıydı. Hiç kimse çalıştığı yere zarar vermez. İletişim eksikti bu süreçte. Tabii, bunlara çözüm bulundu.

Çünkü biz, Selçuk Başkanın da [Selçuk Çifci, Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şube Başkanı] dediği gibi, “Bağcıyı dövmeye değil, üzüm yemeye geldik.” Sloganımız da belli idi: “Ya hep beraber, ya hiçbirimiz.”

Sonuç güzel oldu. İnsanca yaşanabilecek ücretler elde ettik. “Türkiye koşullarında birlikte hareket etmenin kazanımlarını aldık.” diyebiliriz.

Kadın emekçilerin iş yerinde yaşadıkları sorunlar neler?

Bu sorunları çalıştığınız iş kolunda nasıl deneyimliyorsunuz?

Açıkçası biz, çalışan kadınlar, şanslıyız. Çalıştığımız yer, çalışan kadınlara karşı gayet dikkatli ve anlayışlı. Bunun da böyle olmasının sebebi sendikal örgütlülüğün fabrikada uzun süredir bulunması ve iş yerinin sendika temsilciliğine bağlı olmasıdır. Bir sorun yaşadığımızda önce temsilcilerimiz, daha sonra ise İnsan Kaynakları ile iletişime geçebiliyoruz.

Kadın çalışan az olduğundan, ayrıcalıklı davranıldığını bile söyleyebilirim. Zaman içerisinde yapılan iyileştirmeler bir kadın için çalışılacak güzel bir ortam sunmakta. Üretimde çalışmak ise tabii ki yorucu. Üretimde çalışan kadınlar el emeği ile, abartısız bir şekilde bileklerinin gücüyle çalışıyorlar.

Kadın emekçiler, iş yerinde yaşadıkları sorunlar ile nasıl mücadele ediyorlar? Grev süreci, örgütlü mücadelenize ve dayanışmanıza nasıl bir katkı sundu?

Grev sürecinde farklı kadın örgütlerinden gelenler, yaşlısı genci ile verilen destekler inanılmazdı. Emekli olmuş komşularıyla bizlere kek ve poğaça yapanlar (ki bu insanlar daha

önce grev sürecini deneyimlemişlerdi), işten veya vardiyadan çıkıp selam verenler, “Bir ihtiyacınız var mı?” diye soranlar, üniversiteli gençler ve çeşitli dayanışma dernekleri... Bu sürecin en güzel anılarına vesile oldular bizler için. Hepsine çok teşekkür ederiz.

Türkiye işçi sınıfına ve insanca bir yaşam için mücadele eden tüm kadın emekçilere iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?

Çalışan kadınların her anı mücadele! Bilinçli ve haklarını bilen kadınların birlikte hareket etmesinin çok kıymetli olduğunu belirtmek isterim. Hayatlarımız her an sürprizlerle dolu. Bir kadının çalışması çok kıymetli. Çünkü çalışan kadın olmak bir adım önde olmaktır. Çocuklarımıza da iyi bir örnektir.

**Mülakatı Yapan: Yağmur Ertuğrul
TİP Kocaeli Kadın Komisyonu Üyesi**

ÖĞRENCİ YOLDAŞLARIMIZDAN...

Emekçi Sıra Arkadaşlarım

Binbir zorlukla kazandığımız üniversite sınavından sonra, daha barınma sorununu çözmeyi dahi dert etmemiş kurumlar yüzünden okula kayıt yaptırmadan giden, barınacak yer bulsa dahi bulduğu yerin ücretini karşılayamayan arkadaşlarımızın sayısı giderek artıyor.

Okumak için geldiğimiz şehri tanımak yerine, ilk işimiz bir iş aramak oluyor. Kendimizi, kampüslerin çevresindeki kafelerde ve şehir merkezlerindeki barlarda sigortasız bir şekilde, yevmiye karşılığı çalıştıran fabrikalarda alın teri döker hâlde buluyoruz.

Fabrikalara yevmiyeli işçi olarak gittiğimizde, özel olarak bizim için servisler kalkar. Bu servislerin kalktığı yerler ise Umuttepe Kampüsü'nün A ve B kapılarıdır. Kocaeli, sanayi kenti olduğundan işçi durakları ile ünlüdür. Ancak bu durumun kampüs çevresinde olması, kelimenin tam anlamıyla içler acısıdır. Kampüslerin amacı sosyalleşmek olmalıyken tümü bizim için birer iş yerine veya işe gitmek için servis beklediğimiz birer durağa dönüşmüştür.

Gönül isterdi ki hayalini kurduğumuz gelecek için akademik çalışmalara, araştırmalara yoğunlaşabilelim. Ancak, artık bizim için seçenekler daha kısıtlı, daha yorucu ve daha verimsiz bir hâlde gelmiştir.

Hâl kampüsün dışında böyleyken, kampüste de farklı değildir. "Öğrenci" kavramı, merkezde olması ve vurgulanması gerekirken tamamen unutulmuştur. "Araştırma üniversitesi adayı" olma iddiasındaki Kocaeli Üniversitesinde teorik çalışmaların yanında pratik çalışmalar da önemli rol oynamalıdır. Üniversite, tüm olanaklarını buna göre denetlemeli ve revize etmelidir.

Fakat Umuttepe'de durum bunun tam tersidir.

Öğrencilerin öğrendikleri teorik bilgilerin pratiğe dökülmesinde laboratuvarların önemli rolü vardır. Laboratuvarların olanakları belirli bir düzeyde olsa da bilgisayarlar hem eski sistemli hem de arızalıdır. Beherlerin tamamı kullanılamayacak durumdadır. Bu eksiklikler dile getirildiğinde, idari personele sorulduğunda ise "Bütçe yok." cevabı alınmaktadır. Oysaki bütçe vardır; sadece öğrenciler yerine Saray'a aktarılmaktadır. "Peki, nasıl araştırma yapacağız? Nasıl öğreneceğiz?" soruları da "Stajda halledersiniz." şeklinde yanıtlanmaktadır.

Kampüste birkaç akademisyen dışında hiçbir personel, birim, kurul veya komisyon, öğrencilerin sorunlarını çözmemektedir. Stajlarda ise öğrenciler daha çok sözde "savunma" sanayiine ve sermayeye peşkeş çekilen teknoparklara yönlendirilmektedir.

Muhtemeldir ki eğitimin bu denli niteliksizleştirildiği ve sermaye aracına dönüştürüldüğü, öğrencilere ve akademisyenlere olan saygının yok edildiği bir dönem daha olmamıştır. İşte, bu yüzden, bulunduğumuz en küçük gruplarda bile haklı olduğumuz, hak sahibi olduğumuz konularda susmamalı, ses çıkarmalıyız. Yaşam standartlarımız iyileştirilene, nitelikli eğitim hakkımızı kabul ettirene kadar mücadelemizi, kavgamızı sürdürmeliyiz.

Bu hayata okuyan köleler olmak için gelmediğimizi kayyumdan hallice rektörlere, bakanlara ve Saray'a hep birlikte göstermeliyiz!

Cüneyt Şendur
Kocaeli İl Öğrenci Sekreteri

Sevgili Öğrenci Arkadaşlarım,

Yaşadığımız bölgede sanayinin bu denli gelişmiş olmasının getirdiği avantajların yanında, emeğimizin ucuz işçi olarak sömürüldüğü programlar da var. Bu programlardan en yaygın olanı, zorunlu staj programlarıdır.

Bazı bölümlerde zorunlu staj olmaması, bu durumu daha kötü bir yere sürüklüyor. Onlardan birisi de ücretsiz staj. Çoğu öğrenci arkadaşımız, tecrübe karşılığında ve hiçbir ücret almadan, “staj” adı altında hiçbir yararı olmayan programlara katılmak zorunda kalıyor. Bu stajlarda yaşadığımız mobbingin bize “geri dönüşleri olacak bir hayat dersi” gibi anlatılması da işin cabası.

Kocaeli’de birçok yerde uzun dönem staj programları bulunuyor. Bu programlarda öğrenciler asgari ücretle çalıştırılıp azami düzeyde iş yapıyor. İlginç olan ise bu programların en önemli şartının, mezun olduğumuzda işten ayrılmamızı istemeleri.

Zaten her gün yoksullukla mücadele eden, part time işlerde sömürülen öğrenciler, en azından mezun olunca tecrübeye sahip olup hemen işe girebilmek için bu tür staj programlarında ucuza çalışıp bazı yerlerde çok fazla iş yüküne sahip oluyor, bazı yerlerde de hiçbir iş yapmadan 3 ay gibi süreler boyunca sadece defter tutuyor.

Bu düzensiz öğrenci programlarında gerekli tecrübeyi kazanamıyoruz. Staj yapmamıza rağmen mezun olunca iş bulamıyoruz. Her şeyden önemlisi, okumak için o kadar emek verdiğimiz yerde, para kazanmadan staj yapıyoruz. Bu düzene karşı tek başımıza bir şey yapamıyoruz. Kendi başımıza ne staj ne de iş bulabiliyoruz.

Sorunlarımızı ancak birlikte, örgütlü mücadele yoluyla çözebiliriz.

Emre Çılgın
Mühendislik Fakültesi Öğrencisi

ENGELLİ EMEKÇİLER İÇİN ONURLU BİR YAŞAM!

Kentimizde, hayatını idame ettirmesi gereken ve emeklilik koşullarını taşıyan yaklaşık 50 bin emekçi engelli birey yaşıyor.

Yasalarda, özel sektörde %3, kamuda ise %4 engelli çalıştırma zorunluğu bulunuyor. Buna karşılık, 2023 verilerine göre 3958 iş yerinden sadece 1170'inde engelli emekçi çalıştırılmaktadır. Bu emekçilerin çoğu da yapamayacağı işlerde düşük ücret karşılığı ve zorlu koşullar altında çalışmaya mahkûm edilmektedir.

Hâlihazırda sosyal hayattan dışlanan engelli emekçi yurttaşlarımıza geçim kaygısı ile ev ve iş döngüsüne reva görülmüştür. Peki, ne yapılmalıdır? Engelli istihdamı oranlarının arttırılması ve engelli emekçilerin sosyal hayata daha fazla katılması için gerekli koşulların sağlanması gerekmektedir.

Engelli emekçiler için onurlu bir yaşam ve sağlıklı çalışma ortamı sağlanmadığı sürece önümüze gelecek hiçbir seçeneği kabul etmeyeceğiz.

Doğukan Yapıcı
İzmit İlçe Yönetim Kurulu Üyesi
TİP Engelli Hakları Komisyonu Üyesi

AKP İKTİDARINDA EMEKLİLER: “İNSANCA MAAŞLAR ALANA KADAR MÜCADELEYE DEVAM”

2021 yılında maaşımız, 1.5 asgari ücret idi. Aldığımız %11'lik zam, o günkü koşullarda ev sahibi olanlar için iyiydi. Fakat iktidar, “Bu böyle gitmez. Biz sermayeyi bu şartlarda doyuramayız.” dedi ve “nass” adı altında yeni bir ekonomik düzen, yeni bir “program” uyduruldu. Bu sermaye transferi programı yoluyla kur yükseldi, fiyatlar arttı ve enflasyon da arttırılarak halkın ezildiği politikalar hayata geçirildi. Halk ezilmeli, iktidara muhtaç hâle getirilmeliydi. Bilinçli bir şekilde uygulanan programla emekli ve emekçi yurttaşlarımız el açar hâle geldi, getirildi.

Yurttaşlarımızın maaşları artan fiyatlar karşısında sürekli erirken zenginler mutlu. Çünkü paraları artan faizle çoğalırken, ürettikleri malların fiyatları da hesapsızca zamlanmaya başladı. Yaşam, barınma, eğitim ve sağlık hakkının varlığına rağmen bunlara ulaşamayacak bir noktaya getirildik. Ev kiralari zamlanırken ücretlerimizin sürekli erimesi nedeniyle barınma hakkımızı kullanamamaya başladık. Devletin herkese insanca yaşamak için gerekli koşulları sağlama yükümlülüğü varken iktidar, bunun yerine insanlara sabır telkin etmeye başladı.

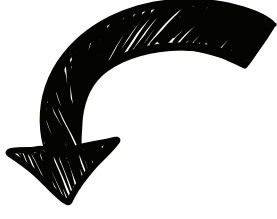
İktidarın amacı belli: “Biz sizi ancak hayatta kalacak kadar besleyeceğiz. Çünkü zenginleri, sermayeyi beslemek daha önemli. Sıra bir gün size de gelir.” mesajını verebilmek. Öyle ki asgari ücrete ve emekli maaşlarına yapılan artışlardan sonra ne dediklerini de hatırlatalım: “Sizi enflasyona ezdirmedik.”

Biz de bu düzende hayatının onca yılını çalışarak, evinden uzakta, evini ve sevdiklerini görmeden çalışıp ter döken, en güzel yıllarını patrona, sermayeye harcayan, alın terinden kaynaklanan tüm güvencelerini devlete emanet eden emeklileriz. Artık yaşımızdan ve yorgunluğumuzdan ötürü sıkıntı çekmeden, rahat bir hayat sürmemiz gerekirken TÜİK yalanlarıyla maaşlarımızı gasp ettiler, bizi “Bu maaşlarla hayatta mı kalacağız? Kira mı ödeyeceğiz? Faturalarımızı mı ödeyeceğiz?” sorularına mahkûm ettiler ve bize sadece sabır telkin ettiler.

Biz, yaş almış emekliler olarak iktidara açıkça sesleniyoruz: Sabretmeyeceğiz! Bizi sömürmek ve ezmek için yapmadığınız hile, söylemediğiniz yalan kalmadı. Maskeniz düştü. Bütün gerçekleri görüyoruz. Siz gidene kadar elimiz yakanızda olacak, mücadeleye sonuna kadar devam edeceğiz. Verdiklerinize de “şükretmeyeceğiz”. Çünkü hakkımızı gasp ediyor, sermayeye peşkeş çekiyorsunuz.

Tüm emekli yurttaşlarımıza çağrımızdır: İnsanca maaşlar alana kadar mücadeleye devam!

Faik Erat
TİP Kocaeli İl Emekli Komisyonu
Sekreteri

TİP'E KATIL!

**Eşitliğin, özgürlüğün,
adaletin, barışın ve
kardeşliğin ülkesini
yaratmak için**

**Türkiye'nin dört bir
yanında örgütleniyoruz.**

tip_kocaeli

TipKocaeli

Türkiye İşçi Partisi
Kocaeli

